ARBORE GENEALOGIC

FAUR AGACHI

Trezirea conştiinţei de sine nu este neplăcută. Neplăcută, aproape dureroasă, este acceptarea realităţii, aici, între pereţii duri, netezi, proteguitori, în întunericul de nepătruns, în liniştea profundă, în nemişcare.

Apoi amintirile. Urcă din ceaţa trecutului mesaje ancestrale gravate în cine ştie ce celulă, ca să marcheze naşterea eului.

Iar cînd mă decid că sînt eu, întreg, stăpîn pe mine şi pe faptele mele, acţionez. Pipăi încet, metodic, coaja oului, căutînd o fisură, o neregularitate, pe care, îmi dau seama imediat, nu am nici o şansă să o găsesc. Şi e mai bine aşa, căci orice orificiu, cît de mic, ar exclude de la bun început însăşi existenţa mea. Îmi aduc forţele şi îmi ondulez trupul în şerpuiri ritmice, fiecare încheiere smucită de buclă izbind de pereţi plăcile cornoase ale frunţii, o dată, de două ori, de zeci de ori, mereu în acelaşi loc, sînt răbdător şi în putere, lumea de afară încă nu m-a atins. Un trosnet, cîteva fire de pulbere, o fîşie incandescentă zigzaghează, îmi înteţesc eforturile şi iată victoria.

Zac lîngă emisferele ce m-au adăpostit, stors, zdrobit, torturat de arşiţa ce se abate din unul din cei doi sori aşezaţi viclean de o parte şi de alta a orizontului. Stăpîni pe o zi nesfîrşită, o zi cît o viaţă, o zi cît o agonie.

Un plesnet, un nor de nisip şi o adiere fierbinte: o frunză a ţîşnit la suprafaţă, incredibil de verde în peticul de deşert pe care îmi lîncezea privirea. Braţul mi se destinde instinctiv şi retez fragedul lăstar vegetal, singura mea sursă de hrană. Cojile oului se macină încet sub bombardamentul

de radiaţii ce se revarsă de sus, în timp ce eu, întins pe pîntece, adun frunzele cu mişcări sacadate. Mecanic. Fără nici un gînd. Fără putinţa de a încropi un gînd. Mănînc, instinctul îmi spune că este singura cale de a supravieţui, numai astfel poate fi produsă continuu, în adîncurile organismului, carcasa chitinoasă ce mă protejează cît de cît, şi care se macină şi ea, asemenea oului, curgînd în pîrîiaşe anemice, susurătoare, de pulbere albă.

Trebuie să mă deplasez, am cules aproape totul în jurul meu, tecile ascunse în adînc vor regenera greu, aşteptînd răbdătoare trecerea primejdiei. Ridic privirea. Nu prea am ce vedea.

Nisipul alb şi vîrfurile verzi ale frunzelor, apărînd şi dispărînd în explozii, zăbovind doar atît cît să prindă o fărîmă din năvala energetică.

O linie întunecată îmi izbeşte privirea. Umbră? E un şir lung de pietre, nu prea lung şi nici prea înalt, arcuit destul de pronunţat, iar baza lui, cel puţin în prima treime a ciclului, pare mai adăpostită, căci acolo plantele sînt foarte dese şi întîrzie mai mult la suprafaţă.

Foame. Sfîrşeală. Spaimă.

Soarele – primul, al doilea, nu are importanţă – nu iartă. Firicelele de pulbere ce mi se preling pe coaste îmi măsoară monoton clipele vieţii; şi undeva este puţină umbră, momente de existenţă în plus pentru mine. Se naşte înlăuntrul meu vîrtejul mistuitor al dorinţei de a fi, de a trăi în mijlocul acestei nesfîrşite întinderi de nisip, înconjurat de aerul păstos, netulburat de nici o adiere, sub privegherea crudă a sorilor gemeni, pîndind vicleana ţîşnire a săgeţilor vegetale. Doresc irezistibil prelungirea acestei suferinţe ce îmi apare acum plină de o dulceaţă nemăsurată.

Îmi înfig bărbia în ţărînă şi încep să mă tîrăsc. Economisesc mişcările. Fiecare flexare a braţului, ce trage trupul, aduce şi hrana, fiecare zvîcnire mă apropie de ţintă pe un drum presărat cu plante. Orice fărîmă de ţesut fraged e preţios, reprezintă o celulă chitinoasă în plus, o clipă de viaţă mai mult. Şi, bineînţeles, oul. Urmaşul pe care nu îl voi cunoaşte, căci procrearea mă va ucide înainte ca el să se trezească.

Ceva îmi stăvileşte înaintarea: am ajuns. Simt atingerea răcoroasă a frunzelor, pe care încep să le culeg direct cu gura, în timp ce îmi alătur trupul de denivelare. E un nou răsărit şi aici răcoarea va dura mai mult. Pot mînca mai rar, am timp să privesc în jur.

Să privesc. Ce? Alb, peste tot, platoşă albă vîrstată discret cu verde. Şi trupul meu, care tresare plăcut sub izbiturile plantelor ce încearcă să răzbată la suprafaţă, este tot alb.

Privesc pietrele. Se află aşezate pe două rînduri, sprijinite în interstiţii

de altele mai mici, mai colţuroase. Le cunosc, zac presărate din loc în loc pe întinderea de nisip, de cîteva dintre ele m-am lovit în drum. Sînt fragmente din crusta pe care o presupun în adîncuri, fragmente pe care frunzele, în agitaţia lor frenetică, le împing la suprafaţă. Tari rocile astea, nu se macină sub razele sorilor. S-au înmuiat doar, foarte puţin, sau, pur şi simplu, greutatea lor a făcut ca moleculele să li se întrepătrundă în timp, căci structura pe care o alcătuiesc este rigidă, nu se clatină.

Realizez deodată că nu se puteau aşeza astfel singure, nici o frămîntare a solului planetei nu ar putea să le suprapună astfel.

O altă specie? Poate. Dar existenţa acestei alcătuiri implică un scop, o necesitate ce şi-ar purta creatorul în preajma ei, periodic. Iar eu nu am zărit nici o altă mişcare în afara săgeţilor verzi şi nici o altă urmă în afara celei lăsate de mine.

Oricum, mă bucur. Eu şi urmaşii mei vom fi mai viguroşi şi vom trăi mai mult, adăpostiţi... Adăpost! Cum de nu m-am gîndit! Un adăpost împotriva arşiţei şi a furtunilor de la fiecare sută de cicluri. O tentativă de construcţie, temelie aşezată de cineva care suferea la fel de mult ca şi mine. Îi mulţumesc în gînd. Apoi privesc din nou pietrele, pe cele din zid şi pe cele împrăştiate în deşert. Imposibil. Sînt prea mari, prea grele. Chiar presupunînd că le-aş tîrî pe nisip, mi-ar trebui mai bine de jumătate din viaţă ca să

o aduc pe cea mai apropiată, să o ridic şi să o fixez. Şi efortul mi-ar scurta considerabil existenţa tocmai acum, cînd...

Dar, dacă aşa stau lucrurile, păstrînd soluţia cu un constructor – semen al meu, înseamnă că el, că ei, căci evident au fost mai mulţi, cel puţin atîţia cîte componente are zidul, au fost supuşi aceleiaşi legi: şi-au scurtat viaţa aşezînd o piatră în zid. Deci nu au putut beneficia de protecţia lui, cu atît cu cît se vor fi aflat, pe scara istoriei lucrului, mai către început. Soluţia mă tulbură într-atît încît, pentru o vreme, nu mai sînt în stare să mănînc. Întrevăd în închipuire o construcţie mult mai masivă, o boltă groasă, durabilă, la adăpostul căreia existenţa celor ca mine să se poată prelungi astfel încît să-şi cunoască şi să-şi îndrume urmaşii.

Pentru aceasta însă, mulţi, foarte mulţi vor trebui să-şi apropie sfîrşitul, adăugînd deliberat alte chinuri celor pe care soarta le-a hărăzit ca fireşti.

Hotărînd singuri. Murind singuri.

Pentru ca, departe în timp, un ultim urmaş să poată fi, la rîndul său, primul într-o nouă cronică planetară.

Laşă, şovăiala mi se strecoară în suflet: dacă ceilalţi nu vor înţelege, dacă nu vor accepta sacrificiul? Privesc pietrele, – urne funerare ale celor ce au fost –, fapta însăşi este atît de grăitoare prin anonimatul ei, încît îmi spulberă îndoiala.

Am decis. Am şi ales piatra şi traseul pe care o voi împinge, proptindu-mă în pintenii pîntecelui, mîncînd frunze, adunînd fragmente mai mici de rocă, ce o vor sprijini pînă ce propria-i greutate o va ţintui deasupra celorlalte, acolo, în capăt, formînd începutul celui de al treilea rînd.